

Bever

Tot op de huid
Christiaan Bakker

We zitten gebroederlijk naast elkaar op de bank, twee generaties lichaamscellen, verdeeld over één vader en twee zoons. Het boek over de Nederlandse veestapel is nog niet uit, als de jongste de afstandsbediening heeft opgedoken uit de voor-kleine-jongens-toch-niet-te-vinden-verstopplek.

Hij slingert de tv aan en een nieuwsbulletin verschijnt op de rechthoek voor ons. De heren zijn gelijk enthousiast over het item: „Hallo bever, bever!!”

Inderdaad is de gefilmde knager

erg vrolijk bezig, zich echter net zo min als het enthousiast groetende bank-kroost bewust van het nieuws dat Nederland de door ons teruggehaalde en nu te veel aanwezige dammenbouwers gaan afschieten. Het terugzetten in de natuur is een succes gebleken. Helaas voor de bever: iets te groot gevierd. Te veel dammen! Te hard geknaagd!

De mens als regisseur. Het reguleren van de natuur in voor ons acceptabele regels en proporties blijkt moeilijker dan gedacht.

In positieve zin moeten we soms ook ons eigen interne ecosysteem

wat reguleren. De bever van de huid is de fibroblast. De fibroblast is belangrijk bij het bouwen van het raamwerk tussen cellen, in de lederhuid en het zogeheten onderhuids bindweefsel. In een gezonde huid is de fibroblast in relatieve rust en zorgt voor wat vervanging hier en daar.

Maar dan: een been dat tegen de tafel stoot en de huid scheurt in!

Dan is de fibroblast op zijn best. Werk aan de winkel! De dichtstbijgelegen fibroblast wordt gealarmeerd en maakt allerlei bouwmaterialen aan, zoals elastine en collageen, om de huid weer te repareren. Stapelen maar!

Binnen mum van tijd ontstaat er nieuwe huid. Omdat deze opgebouwd wordt vanuit de lederhuid

en het onderhuids bindweefsel, mist deze huid de mooie laagsgewijze opbouw van de opperhuid en wordt dus wat we een litteken noemen. Soms gaat deze reparatie te

enthousiast en krijg je een verheven litteken (medische term: keloid).

Zo heb ik deze week een jongeman behandeld met ellendig veel van deze pijnlijke verheven keloid-littekens. De behandeling bestaat uit het inspuiten van injecties met hormoonvloeistof. Deze vloeistof zorgt ervoor dat de fibroblasten geremd worden, minder actief zijn. Het resultaat na een aantal behandelingen is een vlakke huid die weer soepel is. De rust is wedergekeerd in zijn lokale huiddepartement.

Ik kijk weer terug naar het tv-schermbild en zie dat de serie *Pieter Konijn* op staat. Maar mijn gedachten zijn bij de bever en hoe spijtig het is dat we nog geen injectievloeistof hebben om ze iets minder hard te laten knagen en bouwen.

In positieve zin moeten we soms ook ons eigen interne ecosysteem wat reguleren